

Džoni Mičel

HIDŽRA

Putujem u nekakvom vozilu
 Sedim u nekom bifeu
 Izbeglica iz ništavnih ratova
 Što štitovi su je izbacili i pobacili kao kopile ljubavi
 Ima neke familijarne udobnosti u seti, prisnosti u melanholiji
 Kada se nema šta i kome pojašnjavati
 Prirodno je to poput vremenskih prilika
 Godišnjih doba
 Kao ovo neodlučno nebo nada mnom
 U našoj posesivnoj vezi
 Opsesivnim odnosima s ovima i onima
 Toliko se toga ne da izraziti
 I eto vraćam se sebi sada
 Samoj
 Sve što potisnuli smo ti i ja
 Vidim ponešto od sebe baš u svemu i svakome
 Upravo u ovom trenutku stvarnosti sveta
 Dok sneg lagano pada kao sećanja kao uspomene
 Plešuci lagani valcer s nepostojećim baletanom
 Iz tamo
 Neke večernje škole ili kakvog kursa
 Znaš – nikada nije bilo lako
 Penzionisala se ja ili ne
 Bilo da putujem do konca istegnuća
 Iščeznuća
 Rastegljivosti
 Ili se pak
 Čvrsto nečega držim
 Kao neke strane mi prave linije
 Evo, dakle, muškarca i, evo, dakle žene
 Koji sede na steni
 I ili će gde zaplivati ili će se skameniti: slušaj
 Zvuci klarineta
 Beni Gudmen
 Nadiru kroz sneg i kroz grane zimzelenog šumarka
 Sva se tresem u putnoj groznici

No, moram ti priznati da mi je jako milo
Što sam opet prepuštena sebi
Tek ovlašni dodar nekog potpunog stranca
Naterati me može da se do kostiju stresem
Znam – niko mi sve neće pokazati
Dolazimo i iščezavamo svi, neznani
Tako duboki
Tako površni
Među lišćem
Među kamenjem
Bacih pogled na natpise u kamenu
Tim posvetama naših prolaznosti
Večnosti u mimohodu
Svršetku
A onda sam osmotrila sebe
Tamo
I pile se očešalo o moju besmrtnost
U crkvi su palili sveće
A vosak je kapao poput suza
Tu je ta nada i sveprisutna beznadežnost
Osvedočene su one
Preda
Mnom tokom više od tri decenije
Znam da svi mi smo tek predmeti promena
Delova i da kružeći oko sunca
U svojim samo/za/dovoljnim orbitama
I menama posvađanim s menama
Mesečevim
No kako li mogu ovako da rezonujem
Kada sam većito ukotvljena u nečije plićake i
Čvrsto vezana uz nekoga
A čadavi odžaci istakli su bele zastave
Stegove zime
I mutavo se klate pod naletima vetrova što najavljuju score
Bele praznike
Pod frigidnim nebom zimskih doba
Ogledajući se u izlozima silnih banaka tu
Na ulici
I prozorskim oknima i vitrinama javnih kuća
Pod mojim hotelskim sobičkom
Vozikam se
U nekakvom prevoznom sredstvu sedim
U nekakvom kafeu

Izbeglica iz silnih minornih genocida
Sve dok me
Ljubav ne usisa natrag
Istim putem ka
Ne
Kome

Najveća rok-kantautorka 20. veka, pesnikinja, kompozitor, gitarista i klavirista, aranžer i uvažen likovni umetnik, rođena Kanadanka (kao i njen prisni prijatelj iz detinjstva, svojevremeno i sused u Malibuu, kada su se oboje već preselili u Kaliforniju, kolega-kantautor, Nil Jang, s kojim je pohađala osnovnu školu u rodnom Vinipegu, Ontario (Kanada), **Džoni Mičel**, rođena i krštena kao Džoana Anderson Miler /Joanna Anderson Miller/, ovu je divnu, duboko introspektivnu pesmu, naslovnu numeru s njenog istoimenog albuma iz sredine 70-ih minulog stoleća, napisala tokom svoje vožnje po zapadu SAD, automobilom, i simbolično predstavlja beg Muhameda iz Meke u Medinu-Hidžru, kojom zvanično počinje računanje vremena po muslimanskom kalendaru, a što, u njenom konkretno/opisano/m slučaju, označava svaki beg, uopšte...

OBE STRANE, DOSAD

Brzaci i virovi andeoskih bujica uvojaka kose neke
Dvorci od sladoleda u nebesima
I kanjoni od perjanica indijanskih svuda uokolo
Eto takvima ja videh oblake
No sada mi oni tek zaklanjaju sunce
Sve i svakoga zalivajući kišama i snegovima
Toliko bih toga učinila
No oblaci me sprečavaše
Gledala sam oblake sa sviju strana
Odozgo i odozdo i opet
Nekako
Ja tek iluzije mogu da prizovem u sećanje
Ja stvarno
Uopšte oblake ne poznajem

Meseci i godišnja doba i godine i eoni i skele
Preko voda nemirnih
Smešno osećanje u dnu trbuha
I svaka bajka koja se na koncu ostvari
Tako ja nekada ljubav doživljavah
Ali sada je sve to tek cirkuska igrarija

Kao i svaka druga baš
Koji s gorkim osmehom napustiš pre no što se ista kraju
Privede
I ako ti je imalo stalo
Ne dozvoli nikome da sazna
I ne prodaj se i ne predaj olako
Jer gledala sam ljubav sa sviju strana i uzimanja i davanja
I opet
Nekako
Tek se zabluda jasno sećam
Ja zaista ne poznajem
Ljubav

Suze i strah i ponos sa sviju strana
Porazi
Izreči reči kao: „Da“ i „Volim Te“ jasno i glasno
Snovi i more i karavani i gomile beduina urbanih
Takvim ja spoznavah život
Ali sada se stari drugari ponašaju čudno
Glavama odmahuju
Kažu da sam se promenila
Nešto je izgubljeno
Nešto osvojeno
U činjenici da svakim se novim danom
Živi nekako
Gledala sam život s obe strane
One dobitnika i one poraženog
Pa opet tek životne iluzije
Ukazuju se jasno
I ja zaista
Ne poznajem život...